

[Hanna Reintoft]

hjælpsinstitutionerne, for der er ingen, der skal gøre sig illusioner om, at vi får kvinderne til at gå på socialkontorerne med disse problemer.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundet kan ikke støtte kristeligt folkepartis forslag om indførelse af tvungen rådgivning for abortsøgende. Tvangsrådgivning i forbindelse med skilsmisse eller separation har ikke været nogen succes, og der er al grund til at tro, at mange vil føle en tvangsrådgivning i forbindelse med abort som en utilbørlig indblanding i den personlige frihed og selvbestemmelsesret. Rådgivning skal være et tilbud, og det er den som bekendt i kraft af den gældende lovgivning.

Vejen til nedbringelse af det store aborttal må være øget oplysning om prævention og om de sociale og uddannelsesmæssige støttemuligheder, som det offentlige stiller til rådighed, såvel som at der gives de fornødne bevillinger til disse formål.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Inge Krogh*) (KrF):

Jeg siger mange tak til justitsministeren for den meget velvillige modtagelse af forslaget.

Vores aborttal stiger stærkt, og når man henvender sig til sundhedsstyrelsen, får man for oktober kvartal næsten ugentlig et øget tal, dvs. at indberetningerne om de abortindgreb, der er blevet foretaget, kommer temmelig sent.

Det er blevet sagt, at hospitalerne ikke er brudt sammen endnu. Der er dog visse kommentarer, bl. a. fra statshospitalet i Glostrup, hvor det har været vanskeligt at klare presset. Så sent som til morgen i Berlingske Tidende udtaler Halfdan Lefèvre, at komplikationerne ved legal abort er oppe på 6 pct., og jeg kan ikke rigtig se, at det er nogen moralsk vurdering.

Hvad angår de psykiske følger, er det rigtigt, at dem ved vi ikke så forfærdelig meget om. Jeg har som psykiater mødt adskillige, men det er ikke ført i statistik, så det er vanskeligt at slutte noget deraf. Men der er mange, der lider under at have fået foretaget en abort.

Der er talt om, at lægen måske skulle kunne klare denne rådgivning, at det ikke

var nødvendigt at gøre den obligatorisk hos mødrehjælpen. Det viser sig, at det er meget få, der har benyttet den rådgivning, som mødrehjælpen kan give. Det har i oktober kvartal drejet sig om et tocifret antal, der er gået til mødrehjælpen.

Det har altså vist sig, at kvinderne ikke har benyttet denne rådgivning. Så kan man spørge: hvad mener mødrehjælpen om det? Jeg har talt med fru Vera Skalts om dette spørgsmål, og det er nævnt også her, at mødrehjælpen ikke har ment, det nyttede med denne rådgivning. Fru Vera Skalts var af modsat opfattelse, i hvert fald den dag jeg talte med hende. Hun sagde: der er da ikke tvivl om, at vi kunne redde nogle af disse kvinder. Vi er kendt med, at kvinder kan være under pres i et sådant tilfælde. De unge kvinder kan være under pres fra forældre, og gifte kvinder kan være under pres fra manden. Så skulle man tro, de netop henvendte sig til rådgivningen for at blive hjulpet af mødrehjælpen, men fru Vera Skalts sagde dette: de er bange for deres mænd, de tør ikke benytte en rådgivning. Hvis den var obligatorisk, skulle de benytte den, og det ville være godt, om barnefaderen kom med, så de virkelig fik diskuteret forholdene.

Men om man kan begynde hos lægen, der så henviser senere til mødrehjælpen, altså om den lægelige rådgivning skulle gives af egen læge eller af mødrehjælpens læge, er jeg selvfølgelig meget villig til at diskutere.

Der er sagt en del om, at jeg har nævnt betænkningstiden. Jeg ved udmærket godt, hvor farligt det er, hvis der går for lang tid. Men jeg ved også, at kvinder, første gang de taler enten med en læge eller en socialrådgiver, meget ofte ikke rigtig fatter, hvad der sker, og ikke kan tage en beslutning på grundlag af én samtale. Jeg kan godt sige, at måske skulle de bare have en pause på et par timer — eller som de ønskede det — og så skulle de samme dag have mulighed for, lige meget om det så var efter lukketid, at tale med en læge eller en socialrådgiver. Første-samtaler er altid vanskelige at drage en konklusion af lige bagefter.

Mange kvinder handler i desperation og trænger til en rådgivning. Det sker, at kvinder bliver indlagt og så ligefrem forlader hospitalet, efter at de har talt med en sygeplejerske eller en læge. Man ser også — det